

Conversaciones con compositores podría ser considerado como un A fondo en forma de libro escrito por el músico y crítico musical norteamericano Arthur M. Abell (1868-1958) que, entre los años 1893 y 1918, fue el crítico musical en Europa para periódicos como el New York Times, pero también para la publicación Musical Courier. Fue, precisamente, en estos años donde tomó contacto con el mundo musical de la «vieja Europa» y fue, de esta manera, como pudo entrevistar a los seis compositores que se agrupan en el libro. De todos ellos, destaca la entrevista al compositor Johannes Brahms (1833-1897). Consciente que su final en esta vida era próximo, no dudó en conversar a fondo con Abell, pero también con la presencia de su amigo violinista Joseph Joachim (1831-1907), sobre cuestiones referidas ya no sólo a dicha inspiración, sino también a la inmortalidad del alma, su contacto con Dios o, incluso, de las peligrosas consecuencias del ateísmo. Consciente que aquellas palabras podían ser tenidas como muy pretenciosas, y más aún cuando hacia 1897 el reconocimiento a la figura de Johannes Brahms aún estaba por hacer, pidió que aquella conversación no se publicara hasta pasados cincuenta años. Esto es: en 1947.

El libro no apareció hasta el 1955 y en la década de los noventa ya existió una primera versión en catalán de Artur Martí. Descatalogada y con algunos errores de traducción, la publicada en catalán por Fragmenta ha corrido a cargo de Josep Pelfort que ha hecho una auténtica filigrana no menos inspirada. Estamos, posiblemente, ante un libro que uno no puede dejar de recomendar y que hay que leer. Más allá de las atribuciones espurias y apócrifas hechas por algunos agnósticos y/o ateos del mundo musical de forma muy tendenciosa e interesada, lo cierto es que nos encontramos con un testigo que ya no sólo interesará a los aficionados de la música clásica, sino a todos aquellos interesados o curiosos por las cuestiones profundas y superiores. Al menos para generar su duda y cuestionamiento.

Oriol Pérez Treviño

@Oriol 67638017

UNA TROBADA AMB PEDRO RIBA

Dijous, 3 de juny de 2021

El primer dia de juny no va poder començar millor. I és que, certament, no cada dia es coneix a Pedro Riba. Presentador del programa de televisió Tierra de sueños (Canal 25 TV), vaig tenir el privilegi de ser entrevistat per Riba per parlar sobre el llibre d'Arthur M. Abell del que he pogut escriure un dels dos pròlegs. I ja em perdonaran, però els puc dir que al plató de televisió va passar alguna cosa. Va passar alguna cosa des del moment que ens vam llançar a realitzar una hipòtesi sobre l'etimologia de la paraula

música. El seu vincle amb les muses és evident, però Pedro de manera agosarada es va atrevir a dir que igual haviem de sumar-hi la conjunció <i> amb ka que, per als egipcis, era la força vital. Serà així la música la força vital que ens proporciona la divinitat a través de les muses? Possiblement sigui així. Per conèixer una mica més a fons els intrínquilis i els secrets de la inspiració no em puc estar de recomanar, novament, el llibre Música i inspiració

I ho faig perquè el considero un dels llibres fonamentals per desxifrar un dels grans misteris de la creació: la inspiració. Aquest llibre és Música i inspiració. Converses amb Brahms, Strauss, Puccini, Humperdicnk, Bruch i Grieg publicat, a finals del 2020, per l'Editorial Fragmenta. Fa unes setmanes en va sortir l'edició castellana a la mateixa editorial

Què és la inspiració? En el pròleg l'amic i mestre Josep Maria Gregori, catedràtic de musicologia de la UAB, i que va ser qui em va donar a conèixer, en el seu moment el volum, intenta respondre a la pregunta través de diferents definicions, però, una de les més suggerents i inspiradores és la de la presència d'una influència o infusió sobrenaturals que «pot inspirar tant els textos sagrats com les obres d'art». D'aquesta manera som introduïts a un viatge a través de la lectura que perfectament podríem comprendre sota la forma d'aquell gènere, tan desaparegut de les nostres vides, com ho era el de la conversa a fons. Per entendre'ns: aquelles que realitzava Joaquín Soler Serrano en aquell enyorat programa que es deia A fondo. Al llarg d'uns 60 minuts, el periodista murcià conversava amb personalitats com ara Borges, Dalí, Rulfo, Benedetti, Pla, García Berlanga, Ennio Morricone, Mompou, entre molts altres. Trobar algun programa equivalent i semblant en algunes de les nostres televisions, ja siguin públiques o privades, ve a ser un exercici tan inútil com desesperant i, encara més, quan la nostra televisió pública té a la graella un ridícul i espantós programa pseudocultural que porta per nom «Quan arribin els marcians...», cal dir que amb un paupèrrim nivell, marca de la casa, que no arriba ni a fer ni llàstima, sinó directament fàstic. No va ser en absolut el cas de l'entrevista de Pedro que va fer perfectament de mestre de cerimònies d'allò més inspirador.

Converses amb compositors podria ser considerat com un A fondo en forma de llibre escrit pel músic i crític musical nordamericà Arthur M. Abell (1868-1958) que, entre els anys 1893 i 1918, va ser el crític musical a Europa per a diaris com el New York Times, però també per a la publicació Musical Courier. Va ser, precisament, en aquests anys on va prendre contacte amb el món musical de la «vella Europa» i va ser, d'aquesta manera, com va poder entrevistar els sis compositors que s'agrupen en el llibre. De tots ells, en destaca l'entrevista al compositor Johannes Brahms (1833-1897). Conscient que el seu final en aquesta vida era proper, no va dubtar en conversar a fons amb Abell, però també amb la presència del seu amic violinista Joseph Joachim (1831-1907), sobre qüestions referides ja no només a l'esmentada inspiració, sinó també a la immortalitat de l'ànima, el seu contacte amb Déu o, fins i tot, de les perilloses

conseqüències de l'ateisme. Conscient que aquelles paraules podien ser tingudes com a molt pretencioses, i més encara quan cap a 1897 el reconeixement a la figura de Johannes Brahms encara estava per fer, va demanar que aquella conversa no es publicqués fins passats cinquanta anys. Això és: el 1947.

El llibre no va aparèixer, però, fins el 1955 i a la dècada dels noranta ja en va existir una primera versió en català d'Artur Martí. Descatalogada i amb alguns errors de traducció, la publicada per Fragmenta ha anat a càrrec de Josep Pelfort que ha fet una autèntica filigrana no menys inspirada.

Estem, possiblement, al davant d'un llibre que un no es pot estar de recomanar i que cal llegir. Més enllà de les atribucions espúries i apòcrifes fetes per alguns agnòstics i/o ateus del món musical de forma tendenciosa i interessada, el cert és que ens trobem amb un testimoni que ja no només interessarà als afeccionats a la música clàssica, sinó a tots aquells interessats o encuriosits per les qüestions profundes i superiors. Almenys per generar-ne el seu dubte i qüestionament.